

PENSAMENTS INSTANTANIS

❖ Formar un govern a Catalunya és urgent. Per dues raons. Una de prou coneguda: per salvar l'autogovern i mantenir el rumb sobiranista (si cal, de nou amb la bandera del referèndum), per no malbaratar una oportunitat històrica. L'altra, tant o més important: per fer front a la pobresa creixent de tanta gent. El pla de xoc que negocien JxSí i la CUP és l'eina que uneix les dues raons, les dues urgències.

❖ Tal com expliquem avui a l'ARA, el risc de pobresa ja és més gran entre els joves, fins i tot entre els pocs que tenen feina –sovint contractes precaris i temporals– que entre els jubilats. Estem fabricant els pobres del futur. Per lloable i necessària que sigui, no n'hi ha prou amb la solidaritat ciutadana: cal una actuació pública decidida. La Generalitat que surti de l'acord d'investidura haurà de ser radical en tots dos aspectes: en el pols democràtic amb l'Estat i en el pols contra la pobresa.

IGNASI ARAGAY
DIRECTOR ADJUNT

a

L'EDITORIAL

El país necessita el pla de xoc social

Les dades fan mal. Una quarta part de la població catalana està en risc de pobresa segons la taxa Arope, un indicador internacional que mesura els ingressos però també altres elements, com, per exemple, la falta de feina estable. De fet, ja hi ha 900.000 persones que viuen en situació de pobresa extrema, el doble que fa deu anys. La federació Entitats Catalanes d'Acció Social (ECAS), que agrupa un centenar d'organitzacions, va fer públic aquesta setmana el seu informe anual i el panorama que mostra no té gaire a veure amb la recuperació econòmica que venen alguns polítics en campanya. La situació, avisen, encara és d'emergència i el risc és que es cronifiqui aquesta pobresa i això acabi tenint repercussions a llarg termini tant per a les persones com per a la convivència ciutadana.

En aquest context s'ha de llegir la necessitat d'arribar a un acord en el pla de xoc contra la pobresa que estan pactant aquests dies Junts pel Sí i la CUP, dins el marc de les negociacions sobre la investidura. Serà un pla necessari tant si hi ha acord com si no i, de fet, ja estava d'una

manera o altra en el programa d'aquestes dues formacions. El que és important és que hi hagi serietat en les propostes perquè siguin efectives i, sobretot, possibles.

Els temps de l'administració són més lents del que reclamen i necessiten les entitats. Ara mateix, per exemple, el govern de Colau a l'Ajuntament de Barcelona, tal com va prometre en el seu pla de xoc, ha posat en marxa la construcció de pisos per a lloguer social que en alguns casos no estaran llestos fins d'aquí tres anys. Mentrestant, caldrà gestionar el que passa amb els desnonats d'avui i els d'aquí sis mesos.

Hi ha d'haver mesures realment de xoc per alleujar situacions puntuals d'emergència, però també cal posar les bases per assegurar-se un futur més just i equilibrat, que dependrà més de l'estabilitat econòmica que de l'assistència. Per això les entitats reclamen polítiques d'ocupació, sobretot per als joves, i polítiques redistributives, com augmentar els beneficiaris de la renda mínima d'inserció. Cal actuar a tots dos nivells perquè, com diu Teresa Crespo, la presidenta de l'ECAS, ara "estem fabricant els pobres del futur".

Un de cada quatre catalans està en risc de pobresa, i un de cada deu ja pateix pobresa extrema

dietarivv
VICENÇ VILLATORO

9 DE DESEMBRE

No aconseguixo enganxar-me a la campanya electoral

I mira que ho intento. Voldria mirar-me els debats televisius, però de seguida me'n vaig al zàping. Votaré, això sí. Ho faré en clau catalana, amb convicció, però sense entusiasme. Però el gruix de la campanya electoral espanyola, el que figura que és central, no em provoca cap mena d'empatia. Sé que m'afectarà, però no aconseguixo tenir la sensació que parlen del que m'importa i del que m'interessa. Tinc la sensació que estan plantejant debats virtuals, heràldics, previsibles, i que ho estan fent sobre un mapa de societat i sobre un mapa ideològic que no entenc, que no reconec com a propi, que em sembla finalment de cartró pedra. I no tan sols per la qüestió catalana. Em sembla un debat llunyà, fictici –i crec que també m'ho semblaria de Madrid estant– sobre problemes i posicions que han decidit que són els que toquen, però que trobo impostats. M'he enganxat més a la campanya de les eleccions veneçolanes o les franceses que a la de les espanyoles: potser perquè els temes em semblaven igualment aliens, però més reals, més de veritat, més del moll de l'os. O potser és que, en el fons, quan no et creus gaire una eina (i un estat és una eina) acaba no interessant-te gaire qui la fa servir.

L'ACUDIT

PRÉSTEC EXPANSIÓ

Et responem en 24 hores.

Els teus diners, disponibles en 24 més.

bancsabadell.com/prestecexpansio

Sabadell
Ser on siguis